

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 marca 2014 roku powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w Ł. kwoty 3.990 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty i kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. nakazał, aby pozwana zapłaciła powódce kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu oraz kosztami zastępstwa procesowego w terminie 14 dni od doręczenia nakazu zapłaty albo w tym terminie wniosła sprzeciw.

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pismem z dnia 12 sierpnia 2014 roku powódka cofnęła pozew w zakresie kwoty 1.197 złotych (w związku z uiszczeniem tej kwoty przez pozwaną) oraz wniosła o zasądzenie kwoty: 2.793 złotych wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 1.197 złotych od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia 3 grudnia 2013 roku oraz od kwoty 2.793 złotych od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 25 września 2015 roku umorzono postępowanie w zakresie kwoty 1.197 złotych.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 26 marca 2013 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we F.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w Ł..

(dowód: okoliczność niesporna)

W dniu 26 marca 2013 roku przyjęto uszkodzony pojazd do naprawy, wysłano do pozwanego zakładu ubezpieczeń sporządzoną przez serwis kalkulację naprawy do zatwierdzenia oraz złożono zamówienie na części zamienne. W dniu 22 kwietnia 2013 roku rozpoczęto naprawę pojazdu, która nie zakończyła się do dnia 25 kwietnia 2013 roku.

(dowód: arkusz naprawy pojazdu najemcy – k. 38)

Od dnia 26 marca 2013 roku do dnia 25 kwietnia 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we F. użytkowała pojazd zastępczy marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynajęty od (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na podstawie umowy najmu (...) nr (...) z dnia 26 marca 2013 roku. Czynsz najmu wyniósł 3.990 złotych netto.

(dowód: umowa najmu (...) nr (...) – k. 27-30; pełnomocnictwo – k. 31; cennik – k. 32; oświadczenie dla ubezpieczyciela – k. 34; control card – k. 36; odpis pełny KRS – k. 16-24; odpis aktualny KRS – k. 39-43)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 26 marca 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we F. przelała na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. pojazdu zastępczego, przysługujące jej w związku z wyżej opisaną szkodą komunikacyjną.

(dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 33; pełnomocnictwo – k. 31; oświadczenie dla ubezpieczyciela – k. 34; odpis pełny KRS – k. 16-24; odpis aktualny KRS – k. 39-43)

W dniu 20 maja 2013 roku (...) sp. z o.o. wystawiła fakturę VAT nr (...) tytułem wynajmu pojazdu zastępczego marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od 26 marca 2013 roku do 25 kwietnia 2013 roku (30 dni) opiewającą na kwotę 3.990 złotych netto.

(dowód: faktura VAT – k. 48)

Pismem z dnia 22 maja 2013 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wezwała (...) S.A. z siedzibą w Ł. do zapłaty kwoty 3.990 złotych. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone w dniu 27 maja 2013 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 49-52)

Decyzją z dnia 3 grudnia 2013 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w Ł. przyznała i wypłaciła kwotę 1.197 złotych uznając za zasadny 9-dniowy okres najmu.

(dowód: decyzja z dnia 3 grudnia 2013 roku – k. 77)

Technologiczny czas naprawy pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w celu doprowadzenia go do stanu sprzed szkody z dnia 26 marca 2013 roku w realiach niniejszej sprawy wynosi 6 dni roboczych.

Czas potrzebny na sprowadzenie części zamiennych niezbędnych do naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 2 lub 5 dni roboczych. Jeżeli części dostępne są w magazynie centralnym w Polsce, czas realizacji zamówienia wynosi 2 dni robocze. Jeżeli natomiast części nie są dostępne w Polsce konieczne jest ich sprowadzenie z magazynu głównego w Niemczech i wtedy czas dostawy wynosi 5 dni roboczych. W przedmiotowej sprawie mając na uwadze model pojazdu oraz rodzaj potrzebnych części, powinny być one dostępne w Polsce.

Czas niezbędny i ekonomicznie uzasadniony do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody powinien wynosić 13,5 dnia roboczego. W związku z tym naprawa powinna zakończyć się w dniu 15 kwietnia 2013 roku i w tym samym dniu powinien być zwrócony pojazd zastępczy.

(dowód: opinia pisemna biegłego sądowego P. H. – k. 264-271; ustne wyjaśnienia biegłego P. H. złożone na rozprawie w dniu 25 września 2015 roku – k. 296-296v)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na okolicznościach przyznanych przez drugą stronę (okolicznościach niespornych), dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy oraz opinii biegłego sądowego P. H..

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art.3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z kolei, zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba

że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Zatem w sytuacji zaistnienia szkody ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC z sprawcą szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Ta zasada odnosi się również do kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, oczywiście w zakresie, w jakim pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, w tym wypadku z kolizją drogową.

W przedmiotowym procesie pozwana nie kwestionowała okoliczności zdarzenia, a także swojej odpowiedzialności (co do zasady) za wyrządzoną szkodę oraz ważności umów najmu samochodu zastępczego i cesji wierzytelności. Wypłaciła zresztą część pierwotnie żądanej przez powódkę kwoty.

Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła tylko jeden zarzut – zbyt długiego czasu naprawy.

Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. w zw. z art. 223 k.p.c.), w konsekwencji, to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że uzasadniony czas naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe poszkodowanego był krótszy niż faktyczny czas naprawy tego pojazdu i pojazd nie musiał przez cały ten okres znajdować się w warsztacie naprawczym. Pozwana celem wykazania powyższego zgłosiła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia uzasadnionego czasu naprawy. Jak wynika z pisemnej opinii biegłego sądowego P. H., czas faktycznie niezbędny do dokonania naprawy wyżej opisanego pojazdu w celu doprowadzenia go do stanu sprzed szkody wynosił 13,5 dnia roboczego (przy przyjęciu, że czas potrzebny na sprowadzenie części zamiennych wynosił 2 dni robocze) lub 16,5 dnia roboczego (przy przyjęciu założenia, że czas potrzebny na sprowadzenie części zamiennych wynosił 5 dni roboczych). W trakcie składania ustnych wyjaśnień biegły kategorycznie stwierdził, że nie jest możliwe aby części zamienne sprowadzane były przez 24 dni. Podniósł również, że nie został złożony jakikolwiek inny poza arkuszem naprawy pojazdu dokument, który potwierdzałby tę okoliczność. Z poczynionych przez biegłego ustaleń wynika, że czas potrzebny na sprowadzenie części zamiennych niezbędnych do naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 2 lub 5 dni roboczych. Jeżeli części dostępne są w magazynie centralnym w Polsce, czas realizacji zamówienia wynosi 2 dni robocze. Jeżeli natomiast części nie są dostępne w Polsce konieczne jest ich sprowadzenie z magazynu głównego w Niemczech i wtedy czas dostawy wynosi 5 dni roboczych. W przedmiotowej sprawie mając na uwadze model pojazdu oraz rodzaj potrzebnych części biegły stwierdził, że powinny być one dostępne w Polsce. W związku z tym biegły jako czas niezbędny i ekonomicznie uzasadniony do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody ustalił 13,5 dnia roboczego. Wobec tego, uwzględniając dni wolne od pracy, naprawa powinna zakończyć się w dniu 15 kwietnia 2013 roku i w tym samym dniu powinien być zwrócony pojazd zastępczy.

Opinia biegłego jest opinią jasną, logiczną i przekonującą. Po złożeniu przez biegłego ustnych wyjaśnień żadna ze stron opinii nie kwestionowała, nie wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej lub dowodu z opinii innego biegłego.

W konsekwencji należało przyjąć, że nie był uzasadniony najem pojazdu zastępczego przez okres od 16 kwietnia 2013 roku do 25 kwietnia 2013 roku, a więc 10 dni kalendarzowych. W związku z tym uzasadniony był najem przez okres 20 dni (cały najem trwał 30 dni), a uzasadniony czynsz najmu pojazdu zastępczego wynosił 2.660 złotych netto (20 razy 133 złotych netto). Ponieważ przed procesem pozwana zapłaciła kwotę 1.197 złotych, uzasadnione było żądanie w zakresie kwoty 1.463 złotych.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22

maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Mając na uwadze,

że wezwanie z dnia 22 maja 2013 roku zostało doręczone pozwanej w dniu 27 maja 2013 roku (k. 52), uzasadnione było żądanie odsetek ustawowych od dnia 27 czerwca 2013 roku, przy tym z uwagi na zapłatę przez pozwanego w dniu 3 grudnia 2013 roku kwoty 1.197 złotych należało zasądzić odsetki: od kwoty 1.197 złotych od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia 3 grudnia 2013 roku oraz od kwoty 1.463 złotych od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku i II wyroku.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) i dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Powódka wygrała jedynie w zakresie kwoty 1.463 złotych. Zapłata kwoty 1.197 złotych co do której umorzono postępowanie wobec cofnięcia pozwu nastąpiła przed wytoczeniem powództwa. W związku z tym w tym zakresie powódkę należy uznać za stronę przegrywającą proces. Powódka wygrała więc w zakresie 36,67% (1.463 zł / 3.990 razy 100%). Pozwana powinna więc ponieść 36,67% kosztów procesu.

Koszty procesu wyniosły w sumie 1.913,60 zł, w tym:

- poniesione przez powoda – opłata od pozwu – 170 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową – 617 złotych (łącznie 787 złotych);
- poniesione przez pozwaną - wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową – 617 złotych, wydatki na opinię biegłego 509,60 złotych – (łącznie 1.126,60 złotych).

Pozwana powinna ponieść 36,67 % kosztów procesu, a więc kwotę 701,72 zł. Ponieważ pozwana poniosła kwotę wyższą, tj. 1.126,60 zł, powódka powinna jej zapłacić różnicę czyli kwotę 424,88 zł.

Zarządzenie: 1. odpisy wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;

2. po wykonaniu punktu 1 ustalić, czy biegły P. H. złożył rachunek za stawiennictwo na rozprawie w dniu 25 września 2015 roku i przedstawić akta celem ewentualnego przyznania wynagrodzenia i zwrotu niewykorzystanej części zaliczki.